

ŽUPANIJSKI SUD
U ZAGREBU

21-10-2013

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

PRIMLJENO

Broj: I Kž 370/13-9

RJEŠENJE

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnoga suda Senke Klarić-Baranović kao predsjednice vijeća te mr. sc. Branka Brkića, Ileana Vinje, Melite Božičević-Grbić i Miroslava Šovanja kao članova vijeća, uz sudjelovanje sudske savjetnice Martine Slunjski kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv opt. Pere Đermanovića i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (dalje: OKZ RH), odlučujući o žalbama državnog odvjetnika, opt. Pere Đermanovića, opt. Dubravka Čavića i opt. Ljubiše Čavića, podnesenim protiv presude Županijskog suda u Zagrebu broj K-rz-21/12 od 26. ožujka 2013. godine, nakon javne sjednice održane dana 9. listopada 2013. godine u nazočnosti zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Marinke Orlić, opt. Pere Đermanovića te branitelja opt. Pere Đermanovića, Zorka Kostanjšeka, odvjetnika u Sisku,

riješio je:

I. Prihvataju se žalbe opt. Pere Đermanovića, opt. Dubravka Čavića i opt. Ljubiše Čavića, ukida se pobijana presuda te se predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje pred potpuno izmijenjenim vijećem.

II. Uslijed odluke pod I. žalba državnog odvjetnika je bespredmetna.

Obrazloženje

Presudom Županijskog suda u Zagrebu broj K-rz-21/12 od 26. ožujka 2013. godine opt. Pero Đermanović, opt. Dubravko Čavić i opt. Ljubiša Čavić oglašeni su krivima za kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH te su osuđeni na kazne zatvora i to opt. Pero Đermanović u trajanju od 9 godina, opt. Dubravko Čavić u trajanju od 7 godina a opt. Ljubiša Čavić, uz primjenu odredaba o ublažavanju iz čl. 38. i 39. st. 1. toč. 1. OKZ RH, na kaznu zatvora u trajanju od 2 godine.

Temeljem odredbe čl. 45. OKZ RH opt. Peri Đermanoviću u izrečenu kaznu zatvora uračunato je vrijeme lišenja slobode od 6. svibnja 2009. godine pa nadalje, a opt. Ljubiši Čaviću od 27. listopada 2009. godine do 23. travnja 2010. godine.

Temeljem odredbe čl. 120. ZKP-a ("Narodne novine" broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02 i 115/06 – dalje u tekstu: ZKP/97) o troškovima postupka bit će odlučeno naknadno.

Protiv te presude žalbu su podnijeli državni odvjetnik te opt. Pero Đermanović po branitelju Zorku Konstanjšeku, odvjetniku u Sisku, opt. Dubravko Čavić po branitelju dr. sc. Zvonimiru Zebecu, odvjetniku u Zagrebu te opt. Ljubiša Čavić po branitelju Domagoju Rupčiću, odvjetniku u Sisku.

Državni odvjetnik žali se zbog odluke o kazni u odnosu na opt. Peru Đermanovića i opt. Dubravka Čavića te predlaže obojici izreći stože zatvorske kazne.

Opt. Pero Đermanović žali se zbog bitni povreda odredaba ZKP iz čl. 367. st. 1. toč. 7. i toč. 11. te st. 2. i 3. ZKP/97, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede ustavnog prava na pravično suđenje i povrede iz čl. 5. i 6. Europske povelje o temeljnim ljudskim pravima i slobodama (pravo na pravično suđenje) te zbog odluke o kazni, uz prijedlog da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje u potpuno izmijenjenom vijeću ili da Vrhovni sud Republike Hrvatske sam provede raspravu i donese meritornu presudu ili podredno ublaži izrečenu kaznu.

Opt. Dubravko Čavić žali se zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog odluke o kazni, uz prijedlog da se pobijana presuda ukine i žalitelja oslobodi od optužbe.

Opt. Ljubiša Čavić žali se zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene kaznenog zakona te zbog odluke o kazni, uz prijedlog da se pobijana presuda preinači i žalitelja oslobodi od optužbe, podredno da se ista ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

U odgovoru na žalbu državnog odvjetnika opt. Pero Đermanović po branitelju predlaže žalbu državnog odvjetnika odbiti kao neosnovanu.

Sukladno odredbi čl. 373. st. 1. ZKP/97 spis je dostavljen Državnom odvjetniku Republike Hrvatske na razgledavanje.

Sjednica vijeća održana je u nazočnosti zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Marinke Orlić, opt. Pere Đermanovića osobno te branitelja opt. Pere Đermanovića – Zorka Konstanjšeka, odvjetnika u Sisku a u odsutnosti opt. Ljubiše Čavića i njegovog branitelja Domagoja Rupčića, odvjetnika u Sisku, koji odvjetnik je obaviješten o sjednici vijeća i nije pristupio, a iz uredovne bilješke sudske pisarnice proizlazi da je o sjednici vijeća branitelj obavijestio svog branjenika opt. Ljubišu Čavića, kojemu se sudilo u odsutnosti pa mu se obavijest o sjednici nije mogla dostaviti.

Žalbe opt. Pere Đermanovića, opt. Dubravka Čavića i opt. Ljubiše Čavića zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja osnovane su.

Žalba državnog odvjetnika bespredmetna je.

O žalbama zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka

Iako se žalbe opt. Dubravka Čavića i opt. Ljubiše Čavića podnose zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka taj žalbeni osnov u suštini obrazlaže se tvrdnjom kako iz provedenih dokaza nije utvrđeno da bi žalitelji počinili kaznena djela koja im se stavlja na teret pa se u suštini žalbeni osnov pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja podvodi pod žalbeni osnov bitnih povreda odredaba kaznenog postupka zbog čega njihove žalbe po tom osnovu nisu osnovane.

U žalbi opt. Pere Đermanovića bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP/97 obrazlaže tvrdnjom da je vrlo velika proturječnost između onoga što sadrži spis i onoga što navodi presuda, iz presude su potpuno izostavljeni vrlo bitni dijelovi iskaza i to na način da su izostavljeni oni dijelovi koji bi trebali ići u korist okrivljenicima.

Takva formulacija bitne povrede odredaba kaznenog postupka kako je navodi žalba ne udovoljava odredbi čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP/97 jer bi ista postojala kada bi prvostupanjska presuda bila nerazumljiva, proturječna sama sebi ili razlozima presude ili ako presuda uopće ne bi imala razloga ili u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama ili su razlozi nejasni ili proturječni ili ako o odlučnim činjenicama postoji znatno proturječje između onoga što se navodi u razlozima presude o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika.

Odmah je vidljivo da žalba ne navodi niti jednog razloga iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP/97 jer propust prvostupanjskog suda da eventualno cijeni neki od izvedenih dokaza mogao bi predstavljati tzv. relativno bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 3. ZKP/97 ali takvu povredu žalba izrijeком ne navodi, a na takvu povredu drugostupanjski sud nije dužan paziti po službenoj dužnosti.

Iako ovaj žalitelj ističe i bitnu povredu iz čl. 367. st. 1. toč. 7. ZKP/97, što bi značilo da sud svojom presudom nije potpuno riješio predmet optužbe, taj žalbeni osnov se ne obrazlaže, a po stanovištu ovog drugostupanjskog suda prvostupanjski sud je u cijelosti riješio predmet optužbe.

Žalba opt. Pere Đermanovića podnosi se i zbog bitne povrede iz čl. 367. st. 2. ZKP/97 što bi značilo da se presuda temelji na nezakonitom dokazu, ali se taj žalbeni osnov također ne obrazlaže te ga niti po službenoj dužnosti ne nalazi ovaj drugostupanjski sud, naprotiv svi dokazi koje je koristio prvostupanjski sud čine se zakonitim, a njihovu zakonitost tijekom postupka nitko nije dovodio u pitanje.

Žalba ističe i bitnu povredu iz čl. 367. st. 3. ZKP/97 dakle relativnu bitnu povredu ali ne navodi u čemu bi se ona ogledala.

Stoga se žalbe svih trojice žalitelja zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka ukazuju neosnovanima, a bitnih povreda odredaba kaznenog postupka na koje je

drugostupanjski sud dužan paziti po službenoj dužnosti u smislu čl. 379. st. 1. toč. 1. ZKP/97 ne nalazi niti ovaj drugostupanjski sud.

O žalbenim osnovama povrede kaznenog zakona

Opt. Pero Đermanović povredu kaznenog zakona vidi u tvrdnji da je ošt. Vladimir Letić imao oružje pa ne bi spadao u civile nego u oružane osobe. Međutim, prema pravilnom utvrđenju prvostupanjskog suda, koje žalba ne dovodi u pitanje, Vladimir Letić uhićen u civilnoj odori, bez oružja, bez uniforme, izvan ikakvog borbenog ustroja, u trenutku dok se skrivao kod svoje sestre Milke Delić u mjestu Graboštane, prethodno napustivši svoju kuću u mjestu Stubalj i tek nakon što su ga opt. Pero Đermanović i opt. Dubravko Čavić nelegalno lišili slobode i žicom mu vezali ruke, dovezli se su do njegove kuće kada im je predao oružje koje je posjedovao.

Prema tome opt. Vladimir Letić u cijelosti udovoljava definiciji civilne osobe iz čl. 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine, pa se žalba opt. Pere Đermanovića zbog povrede kaznenog zakona u izloženom smislu ukazuju neosnovanom.

O žalbama opt. Pere Đermanovića, opt. Dubravka Čavića i opt. Ljubiše Čavića zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na toč. a) izreke

Žalbe ne dovode u pitanje pravilno utvrđenje prvostupanjskog suda da su opt. Pero Đermanović i opt. Dubravko Čavić, kao pripadnici nelegalnih oružanih formacija tzv. „SAO Krajine“, protupravno lišili slobode ošt. Vladimira Letića dok se on skrivao kod svoje sestre Milke Delić u mjestu Graboštane, da su ga uhitili na način da su mu ruke vezali žicom i osobnim automobilom odveli ga najprije u mjesto Stubalj, gdje im je iz svoje obiteljske kuće predao naoružanje koje je imao, a potom ga predali u zapovjedništvo TO tzv. „SAO Krajine“ u Gornjem Hrastovcu, gdje je fizički zlostavljan.

O tome da su ga njih dvojica lišili slobode govori u svojoj obrani i opt. Pero Đermanović, koji međutim pokušava svoj nelegalni postupak pravdati tvrdeći da ga je Vladimir Letić molio da ga odvede u zapovjedništvo i ako ga zaštiti od prijetnji koje su mu dolazile tvrdeći da ga nisu vezali žicom.

Međutim, kako iz iskaza svjedoka Steve Kranovića koji je kompatibilan sa iskazom svjedoka Slavka Vukičevića proizlazi da je ošt. Vladimir Letić sjedio na zadnjem sjedištu iza suvozača, da su mu ruke bile vezane žicom, a svjedok Vukičević, koji je inače svjedok obrane, navodi da je pritom i plakao, to prvostupanjski sud ispravno zaključuje da opt. Pero Đermanović nastojao "uljepšati" svoj postupak, a u suštini se radi o tome da ga je lišio slobode zato što je kao Hrvat imao oružje u mjestu koje je bilo pod kontrolom paravojnih postrojbi pobunjenih Srba u tzv. „SAO Krajini“ kojima je i sam, zajedno sa opt. Dubravkom Čavićem, pripadao.

Također ovaj drugostupanjski sud prihvaća utvrđenje prvostupanjskog suda da je od strane pripadnika tzv. „SAO Krajine“ u zapovjedništvu teritorijalne obrane ošt. Vladimir Letić

bio fizički zlostavljan, te da je slijedećeg dana nakon uhićenja od strane veće grupe naoružanih pripadnika paravojsnih postrojbi tzv. „SAO Krajine“ bio vođen kroz selo Stubalj i pokazivao kuće u kojima građani hrvatske nacionalnosti eventualne imaju őrružje, pri čemu je bio vezan žicom oko vrata i oko ruku, tako da mu je žica sasjekla kožu.

To uostalom ne dovode u pitanje niti žalbe opt. Pere Đermanovića i opt. Dubravka Čavića, a to proizlazi iz vjernih i istinitih kazivanja svjedoka Ane Ćorić, Milke Mršić, Nikole Jeličića, Dragice Grubić i ostalih.

Također je prvostupanjski sud pravilno utvrdio da neposredno prije same likvidacije ošt. Vladimir Letić ispred društvenog doma u Stublju pokušao veznih ruku pobjeći svojim čuvarima koji su ga očito vodili na stratište jer su ga trojica ugurala u žuti "Golf" i odvezli u pravcu mjesta Hrastovac, u kojem pravcu se nalazi i mjesto Parlogi, u kojemu je pronađeno mrtvo tijelo ošt. Vladimira Letića.

Po stanovištu ovog drugostupanjskog suda nema nikakve dvojbe da je oštećenik na likvidaciju odveden žutim "Golfom". O tome dosljedno svjedoči svjedok Stevo Karanović ali i svjedok Nikola Medić te svjedok Milan Brnad doduše ova dvojica potonjih svojim iskazima ne daju razloga zaključku da je baš tom prigodom odveden na likvidaciju. O odvođenju na likvidaciju žutim "Golfom" govori i svjedokinja Dragica Grubić (spis Kir-816/08) kojoj je pokojni stric Grubić Stipan rekao da je žuti "Golf" u večernjim satima otišao u pravcu tog zemljišta u Parlozima gdje je pronađeno izrešetano tijelo oštećenika, kojega je našao upravo svjedok Nikola Medić, po svjedokinji Dragici Grubić sutradan nakon likvidacije, a po svjedokinji Milki Mršić dan dva nakon likvidacije.

Ono što se za sada čini nedovoljno izvjesno utvrđenim jest pitanje tko su bile tri osobe koje su oštećenika ugurale u žuti "Golf" i odvele na likvidaciju.

Očevidci uguravanja u žuti "Golf" bili su svjedoci Stevo Karanović, Nikola Medić i Milan Brnad, koji su sa različitih mjesta gledali pokušaj bijega ošt. Letića prije uguravanja u žuti "Golf" i svi govore da su tri uniformirane osobe oštećenika ugurali u vozilo.

Nikola Medić to je gledao iz svoje kuće, Stevo Karanović iz dvorišta kuće Milana Oreškovića. Milan Brnad tvrdi da je gledao iz svoje kuće, sa udaljenosti od 15 m, nije prepoznao osobe koje su oštećenika ugurale u žuti „Golf“, bili su po licu namazani raznim bojama, to nisu bili domaći srbi, poznaje opt. Peru Đermanovića i opt. Dubravka Čavića (list 717/II). Sud prvog stupnja s nedovoljno pažnje analizira iskaz ovog svjedoka, posebice stoga što je on jedini koji govori o tome da su egzekutori bili namazani bojama po licu. To ne govore niti Stevo Karanović niti Nikola Medić. O tome da bi osobe koje su oštećenika odvele na likvidaciju bile namazane bojama po licu ne svjedoči niti Stevo Karanović niti Nikola Medić i to je činjenica koja se mora razjasniti. Naime, ukoliko bi se utvrdilo da su te osobe bile namazane bojama postavlja se pitanje zašto o tome ne govori Nikola Medić i Stevo Karanović, a još prije toga i pitanje kako je Stevo Karanović osobe namazane bojama po licu mogao raspoznati.

Prvostupanjski sud, iako je proveo rekonstrukciju, propušta utvrditi s koje udaljenosti su svjedoci Nikola Medić i Stevo Karanović gledali uguravanje oštećenika u žuti "Golf" i da li u s te udaljenosti mogli prepoznati oštećenika i osobe koje su ga ugurale u vozilo.

Posebno je nejasno da li je svjedok Stevo Karanović iz dvorišta Milana Oreškovića mogao prepoznati osobu zvanu Japan (Stijak) te optuženike Peru Đermanovića i Dubravka Čavića dok su oštećenika, kako tvrdi, uguravali u "Golf", jer nemamo podatak o tome sa koje udaljenosti je to gledao (žalba opt. Đermanovića tvrdi da je to udaljenost od 240 m).

Iako je obrana u završnom govoru isticala tu primjedbu (list 729), prvostupanjski sud nije se potrudio na to pitanje odgovoriti precizno i izravno.

Doduše, prvostupanjski sud govori i o tome da su počinitelji egzekucije, nakon što su proveli egzekuciju, prošli cestom pored dvorišta Milana Oreškovića u kojemu je stajao svjedok Stevo Karanović. Međutim, prilikom višekratnog ispitivanja svjedoka Steve Karanovića nitko mu nije postavio pitanje kako je sa udaljenosti od 240 m, ukoliko je točan navod žalbe, mogao prepoznati optuženike kako oštećenika uguravaju u žuti "Golf", mada je o toj okolnosti mogao zaključiti stoga što su osobe koje su likvidirale Letića, odvođeci ga na stratište žutim "Golfom", tim istim žutim "Golfom" vratile se i prošle pored kuće Milana Oreškovića, kada ih je svjedok gledao sa udaljenosti od 10 metara (što svjedok i opisuje u svom iskazu). Međutim, zaključak o tome treba donijeti prvostupanjski, a ne drugostupanjski sud koji nema ovlast bez provedene rasprave utvrđivati činjenice.

Svjedok Milan Brnad tvrdi da su oštećenika odveli u pravcu Majura dočim svjedoci Nikola Medić i Stevo Karanović svjedoče da su ga odveli u pravcu Hrastovca.

Sud s pravom prihvaća iskaz ove dvojice potonjih svjedoka da je oštećenik žutim "Golfom" odveden u pravcu Hrastovca, a ne u pravcu Majura, jer je mjesto gdje je likvidiran upravo u pravcu Hrastovca te se prema tom mjestu skreće sporednim putem nakon 50 m od Društvenog doma desno što se sud uvjerio na rekonstrukciji.

Pri tome valja napomenuti da žalbe optuženika, posebice žalba opt. Pere Đermanovića, precjenjuje razlike u iskazivanju svjedoka o tome u koje vrijeme je ošt. Vladimir Letić vezan žicom vođen kroz selo, da prokazuje hrvatske kuće koje imaju oružje, i u koje je vrijeme ugruran u žuti "Golf".

Što se tiče vremena vođenja kroz selo i usmrćenja prije svega valja poći od činjenice da se događaj desio prije više od 20 godina, da su svjedoci tog vođenja kroz selo bili Hrvati koji su bili zastrašeni, koji su se skrivali ne samo u svojim kućama nego i po šumama jer su bili predmetom prijetnji i likvidacija. Tako svjedokinja Ana Čorić, izvanbračna supruga oštećenika, govori da su oštećenika vodali oko 14,00 sati, da je ubijen istu večer te da je sutradan nađen mrtav u šumi. Svjedok Nikola Jeličić također govori da su ga vodili u popodnevnim satima, svjedokinja Dragica Grubić je gledala kako ga vode kao "psa", ona je čula rafale u sumrak, ali to ne znači da je tim rafalima ubijen oštećenik. Svjedokinja Milka Mršić bila je upravo u oštećenikovom dvorištu, sa njegovom vanbračnom suprugom Anom Čorić, ona mu je dala vode, bio je izmučen, krvav oko vrata i po zapešćima i onda je rekao "ovo mi je zadnje". Odveli su ga prema Domu (upravo onom Društvenom domu ispred kojeg su ga ugurali u žuti "Golf").

Svjedok Nikola Medić događaj kada su ga tjerovali prema Domu smješta između 10,00 i 12,00 sati, a Stevo Karanović taj događaj kada su ga vodili smješta oko 13,00-13,30 sati (list

323). Prema tome glede vremena kada je vodan "popust psa" kroz selo iskaz svjedoka Steve Karanovića je podudarniji sa ostalim svjedocima nego što je to iskaz Nikole Medića. Stoga svi prigovori iskazu svjedoka Steve Karanovića glede vremena kada je oštećenik ugaran u žuti "Golf" nisu osnovani, kao što je neosnovan žalbeni prigovor da svjedok Stevo Karanović baš sve izmišlja. Svjedok Stevo Karanović događaj ugaravanja u žuti Golf opisao je i vremenski i prostorno tako precizno, sukladno svjedocima Mediću i Brnadu, da ga nije mogao izmisliti.

Također je neosnovan prigovor u žalbama opt. Pere Đermanovića i opt. Dubravka Čavića da stoga što u grupi koja je kroz mjesto Stubalj vodila oštećenika svjedokinje Ana Čorić, Ivka Babić i Dragica Grubić nisu prepoznale Peru Đermanovića niti Dubravka Čavića, pa da bi to isključivalo njihovu krivnju. Naime, sasvim je moguće da je grupa drugih pripadnika paravojnih postrojbi pobunjenih Srba oštećenika vodala kroz selo, a da su ga na likvidaciju vodili neki drugi, koji nisu sudjelovali u toj grupi, a to su mogli biti i optuženici.

Po stanovištu ovog drugostupanjskog suda prvostupanjski sud je pravilno utvrdio pretežiti dio činjeničnog supstrata, te je jedino za sada pogrešno utvrđeno činjenično stanje u pogledu osoba koje su oštećenika ugurale u žuti "Golf" jer su to odlučne činjenice o kojima svjedoči svjedok Stevo Karanović, čiji iskaz žalbe posebice dovode u pitanje, obzirom na činjenicu da je pri ispitivanju u predmetu Kir-816/03 iskazao da o ubojstvu Letića ne zna ništa, da bi tijekom postupka govorio detaljno i opširno o inkriminiranom događaju, što svjedok objašnjava, a prvostupanjski sud mu vjeruje da zbog moždanog udara kojega je imao u svibnju te godine nije bio sposoban za duže ispitivanje, pa je „suzio“ svoj iskaz. Pri tome žalba opt. Đermanovića pogrešno tvrdi da se tom prigodom svjedok Stevo Karanović raspričao o paljenju kuća, što nije točno, jer je njegov iskaz započeo u 13,00 sati a zapisnik je okončan u 13,20 sati, ne govoreći detalje o paljenju kuća kojemu je bez dvojbe nazočio (toč. b izreke). Doduše, za taj moždani udar prvostupanjski sud nije pribavio nikakve dokumentacije iz koje bi se vidjelo kako je tekao oporavak, što će prvostupanjski sud provjeriti.

Dakle, obzirom na činjenicu da je svjedok Karanović u predmetu Kir ipak rekao da o ubojstvu Vladimira Letića ne zna ništa, da je ostalo neutvrđeno da li je doista imao taj moždani udar, da sud nije razjasnio kako je na udaljenosti od 240 m mogao vidjeti tko ugarava oštećenika u vozilo, kako je prepoznao optuženike, ako to nije mogao svjedok Brnad sa 15 m, tom kompleksu odlučnih činjenica prvostupanjski sud mora posvetiti više pažnje, brižljivije cijiniti dokaze.

Stoga će u ponovljenom postupku u odnosu na toč. a) izreke prvostupanjske presude, prvostupanjski sud ponoviti već izvedene dokaze, a pored toga će ponovno ispitati svjedoka Stevu Karanovića da objasni kako je on to sa 240 m udaljenosti mogao vidjeti upravo optuženike Peru Đermanovića i Dubravka Čavića, kako zajedno sa Milanom Stijakom zvanim "Japan" ugaravaju ošt. Vladimira Letića u vozilo "Golf" žute boje, upitat će ga da li su te osobe koje su ugaravale oštećenika u vozilo bile namazane bojama po licu, a isto to pitanje u slučaju negativnog odgovora mora se postaviti i svjedoku Nikoli Mediću te eventualno i svjedoku Milanu Brnadu te u ovom dijelu razjasniti eventualne razlike. Svjedoka Brnada treba preciznije ispitati o tome da li su baš tom prigodom počinitelji bili namazani ratničkim bojama po licu ili je govorio općenito, te ako su bili namazani bojama kako zna da to nisu „domaći“ srbi. Pritom treba voditi računa o tome da je svjedok Nikola Medić izjavio da niti ne poznaje Dubravka Čavića (list 304).

Nakon toga će prvostupanjski sud ponovno zauzeti stanovište o svim odlučnim činjenicama, cijeneći sve dokaze ponaosob i dovodeći ih u međusobnu svežu, dajući pri tome posebnu ocjenu proturječnim dokazima te iz kojih razloga smatra da je neka činjenica utvrđena ili da nije utvrđena, kao što je to propisano i odredbom čl. 359. st. 7. ZKP/97.

O žalbama opt. Pere Đermanovića i opt. Ljubiše Čavića zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na toč. b) izreke

Prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Su-IV k-4/2012 od 27. prosinca 2012. godine kazneno djelo ratnog zločina iz čl. 91. st. 1. toč. 8. KZ/11, postoji ako vrijednost uništene imovine prelazi 600.000,00 kn. Pa iako je čl. 120. st. 1. OKZ RH prema okvirima propisane kazne blaži za počinitelja, nužno je da se radi o uništavanju imovine velikih razmjera.

Žalitelji u žalbi ističu prigovor kako zapaljene kuće Ive i Steve Karanovića ne vrijede 600.000,00 kn, te su predlagali da se pribave podaci od Ureda za obnovu kako bi se vidjelo kolika je procjena štete na tim kućama što je prvostupanjski sud odbio učiniti.

U tom smislu valja navesti da je prvostupanjski sud dužan pribaviti sve dokaze iz kojih se razborito može očekivati utvrđenje odlučnih činjenica, jer ovisno o vrijednosti zapaljenih kuća moći će se procijeniti da li su počinitelji postupali s ciljem da se nanese šteta velikih razmjera u smislu odredbe čl. 91. st. 1. toč. 8. KZ/11. Stoga se žalbe opt. Pere Đermanovića i opt. Ljubiše Čavića zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja glede te odlučne činjenice ukazuje osnovanom.

Pritom se neosnovano se u žalbama opt. Pere Đermanovića i opt. Ljubiše Čavića prigovara iskazu svjedoka Steve Karanovića u dijelu gdje on tvrdi da je gledao palež svoje kuće i kuće Ive Karanovića. Da je gledao taj palež govori činjenica da ga je opisao sa toliko detalja koje ne bi mogla iznijeti osoba koja to nije gledala, mjesto sa kojeg je gledao pokazao je prilikom rekonstrukcije, a njegov iskaz u bitnim dijelovima potvrđen je iskazom svjedokinje Katarina Hajduković i svjedoka Ivo Karanovića, koji su pobjegli u voćnjak, ali su vidjeli ujutro da su obje kuće spaljene, pa je prvostupanjski sud s pravom otklonio dilemu o tome da li su kuće spaljene ili ne, što su obrane neosnovano tvrdile u ranijem tijeku postupka.

Stoga će u ponovljenom postupku u odnosu na toč. b) izreke prvostupanjske presude, prvostupanjski sud ponoviti sve do sad izvedene dokaze, a povrh toga i od državnog tijela za obnovu pribaviti podatke o visini procijenjene štete na ta dva objekta, a po potrebi pribaviti i mišljenje vještaka građevinske struke o vrijednosti objekata sa namještajem i inventarom, te potom donijeti zaključak i ovoj odlučnoj činjenici, pri čemu, po stanovištu ovog drugostupanjskog suda, i nije posve odlučno da li šteta premašuje iznos od 600.000,00 kn, odlučne su pobude pri postupanju počinitelja te da li je njihova namjera bila usmjerena na počinjenje štete velikih razmjera, kako bi se u njihovom postupku ostvarila bitna obilježja kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Kako je prihvaćanjem žalbe optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja došlo do ukidanja prvostupanjske presude to se njihove žalbe zbog odluke

o kazni ne mogu ispitati kao što se ne može ispitati niti žalba državnog odvjetnika zbog odluke o kazni te je ista bespredmetna.

Slijedom izloženog, temeljem odredbe čl. 387. ZKP/97 valjalo je odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 9. listopada 2013. godine

Zapisničar:
Martina Slunjski, v.r.

Predsjednica vijeća:
Senka Klarić-Baranović, v.r.

ZA TOČNOST OTPRAVKA
Ovlašteni službenik:
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu

2 Štefica Klepac

